

NIMFOMANKA

(NYMPHOMANIAC)

W KINACH OD 10 STYCZNIA 2013

DYSTRYBUCJA W POLSCE

GUTEK FILM

Al. Wojska Polskiego 41/43, 01-503 Warszawa

tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01

e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

NIMFOMANKA
NYMPHOMANIAC

Reżyseria
Lars von Trier

Scenariusz
Lars von Trier

Scenografia
Alexander Scherer

Montaż
Molly Malene Stensgaard

Zdjęcia
Manuel Alberto Claro

Muzyka
Kristian Selin Eidnes Andersen

W rolach głównych:

Charlotte Gainsbourg
Willem Dafoe
Stellan Skarsgård
Shia LaBeouf
Jamie Bell
Uma Thurman

Joe
L
Seligman
Jerôme
K
Mrs. H

Producenci
Louise Vesth
Peter Aalbæk Jensen
Marie Gade Denessen
Peter Garde

Produkcja
Zentropa

Dania
rok produkcji: 2013
czas trwania:
I część: 110 min.
II część: 130 min.
DCP
Dolby Digital 5.1

Jedynym jej grzechem było to, że zawsze chciała więcej.

Zmysłowe, perwersyjne, podniecające, śmieszne, liryczne, wybuchowe, bluźniercze, niebezpieczne, czule, uwodzące, kontrowersyjne - wszystkie te określenia tracą moc wobec długo oczekiwanego, najnowszego filmu twórcy „Melancholii” i „Antychrysta”.

W świecie opętanym przez seks, „Nimfomanka” – podobnie jak „Wstyd” Steve’a McQueen’a – jest inteligentną i prowokacyjną opowieścią o podporządkowaniu życia poszukiwaniu rozkoszy. Film z udziałem plejady gwiazd, takich jak Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf, Uma Thurman, Jamie Bell, czy Willem Dafoe, zawiera jedno z najodważniejszych scen i kreacji aktorskich w dziejach kina.

Lars von Trier stworzył przenikliwe arcydzieło erotyczne - film, który jak żaden inny, podzieli widownię na entuzjastów i oburzonych przekroczeniem granic tego, co wolno pokazywać na ekranie. Jedno jest pewne: nigdy czegoś takiego w kinie nie było i być może nigdy więcej nie będzie.

Prasa o filmie:

Trzymajcie się krzesel, Biblii, albo chwycicie przyjaciela za rękę. Nimfomanka przyciąga i odrzuca jednocześnie. Wprawia w zakłopotanie, śmieszy, chwilami drażni, ale efekt jest totalnie fascynujący i chyba ją pokochałem.

The Guardian

Nimfomanka ani przez chwilę nie nudzi, raczej prowokuje i pobudza. Istotą filmu jest próba odpowiedzi na słynne freudowskie pytanie: „Czego pragnie kobieta?”.

The Hollywood Reporter

Erotyczne opus magnum Larsa von Triera - to gęsta opowieść stworzona, by prowokować. Poza pikantnym tematem historia oferuje również pełne humoru spojrzenie na wyzwolenie seksualne oraz mnóstwo odniesień do sztuki, literatury, religii i muzyki.

Variety

Fascynujące dzieło filmowego wirtuoza rozdartego pomiędzy pragnieniami ciała i duszy, kluczące między ostrą muzyką grupy Rammstein, a subtelnym szelestem liści na wietrze.

Cineuropa

To jedno z najlepszych dzieł von Triera, opowieść pełna przewrotnych pomysłów, ze sporą dawką humoru. (...) To trzeci obraz von Triera - po Antychryście i Melancholii - z udziałem Charlotte Gainsbourg, w którym aktorka daje swój najodważniejszy popis w karierze, a zarazem to jej najlepsza i najbardziej naturalna rola. Jest tu kobietą pełną energii, która może nie potrafi zrozumieć swoich działań, ale pragnienie życia popycha ją wciąż do przodu, bez względu na wszystko.

Indiewire

Nowy film Larsa von Triera w większym stopniu niż o uzależnieniu od seksu jako takim, opowiada o wolności. I zniewoleniu. Przede wszystkim przez własną skrupowaną cielesność, którą nam skradziono, ujęto w sztuczne ramy heteroseksualizmu i monogamii, w których nie sposób zmieścić siedmiu miliardów żyjących na świecie ludzi.(...)

Do rzeczy jest za to bez wątpienia to, co mówi o seksie, używając tych graficznych scen, duński reżyser: na świecie jest tyle odmiennych seksualności, ilu ludzi. A jeśli ktokolwiek będzie wam chciał wmówić coś innego, powinniście pokazać mu ten film.

Karolina Pasternak, Stopklatka.pl

Nie dlatego uważam Nimfomankę za film dla dorosłych, bo są tam rozliczne sceny kopulacji. Zupełnie nie. Nimfomanka uświadamia za to, jak infantylne, jak dziecinne jest kino, jakim żyjemy na co dzień, łykając kolejne sympatyczno-durne bajeczki. Von Trier zrobił film dla dorosłych, bo o pożądaniu opowiada w sposób dojrzały: czasem prowokacyjny, czasem śmieszny, czasem brutalny – ale zdecydowanie dojrzały. (...). Nimfomanka jest labiryntem, przez który każdy musi przejść sam, z własnym bagażem lęków, kompleksów, wiedzy, emocji. Ale poza wszystkim i przede wszystkim: to jest naprawdę zabawny film.

Małgorzata Sadowska, Newsweek

ROZDZIAŁY FILMU

Rozdział 1 - Wytrawny wędkarz

Czy zwykle czekoladki mogą stać się symbolem seksualnego zwycięstwa?

Kiedy Joe i jej bardziej doświadczona przyjaciółka B wsiadają do pociągu, zakładają się, której uda się podczas podróży uwieść więcej mężczyzn.

Nagrodą są pyszne czekoladki, a Joe szybko zrozumie, że aby wygrać musi, niczym wytrawny wędkarz, znaleźć sposób, by ofiary połknęły haczyk.

Rozdział 2 - Jerome

"Miłość to tylko pożądanie z domieszką zazdrości"

Choć w oczach cynicznej nimfomanki miłość nie jest wartościowym uczuciem, młoda Joe spotyka siłę, która jest w stanie przebić się przez jej zasieki.

Jej imię to Jerome.

Rozdział 3 - Pani H.

Utrzymywanie szerokiej siatki kochanków nie jest łatwe i Joe szybko doświadcza przykrych konsekwencji bycia nimfomanką.

Ale w końcu nie da się zrobić jajecznicy nie rozbijając kilku jaj.

Rozdział 4 - Delirium

Delirium: zamęt, urojenia, halucynacje.
Ojciec nimfomanki umiera.

Rozdział 5 - Nauka gry na organach

Preludium Bacha: trzy wyjątkowo brzmiące głosy w całkowitej harmonii. Innymi słowy: POLIFONIA.

Nimfomanka łatwo daje się jej ponieść.

Rozdział 6 - Kościół wschodni i zachodni

Kościół wschodni nazywa się często Kościołem Radości, podczas gdy zachodni to Kościół Cierpienia.

Podczas mentalnej podróży z Rzymu na wschód, przemieszczamy się od winy i cierpienia w stronę światła i radości.

Joe przekona się jednak, że ból i przyjemność są sobie bliżej niż mogłoby się wydawać.

Rozdział 7 – Lustro

Obiekt w lustrze na pierwszy rzut oka jest idealnym odzwierciedleniem prawdziwej rzeczy. To jednak zawsze jest tylko odbicie - ułomna, przekłamana wersja oryginału.

Joe próbuje wyzwolić się ze swojej seksualności.

Rozdział 8 – Pistolet

Zostanie ujawniony 25 grudnia 2013.

SYLWETKI TWÓRCÓW

LARS VON TRIER

Jeden z najwybitniejszych twórców filmowych lat 80. i 90 urodził się w 1956 r. w Kopenhadze. Ukończył szkołę filmową w swoim rodzinnym mieście. Jeszcze jako student rozpoczął międzynarodową karierę od dwukrotnego zwycięstwa na festiwalu filmów studenckich w Monachium, gdzie przedstawiał dwie etiudy *Nocturne* i *Befrielsesbilleder*. Jego debiutancki *Element zbrodni* nie tylko został zakwalifikowany do konkursu MFF w Cannes w 1984 roku, ale zdobył tam Nagrodę Najwyższej Komisji Technicznej. *Element zbrodni* stanowił pierwszą część „trylogii europejskiej”, na którą złożyły się jeszcze *Epidemia* (1988) i *Europa* (dwa wyróżnienia na MFF Cannes 1991 – ponownie nagroda za Wkład Artystyczny Najwyższej Komisji Technicznej oraz Nagroda Jury). Filmy te były typowymi przykładami autorskiego kina artystycznego – poszukującego i wyrafinowanego stylistycznie. W 1995 r. von Trier ogłosił wraz z grupą innych skandynawskich reżyserów Manifest Grupy Filmowej „Dogma”, który uznawany jest za jeden z najważniejszych aktów przemiany sztuki filmowej.

Dziesięć reguł Dogmy zakładało m. in. naturalność plenerów, dźwięku, oświetlenia, zalecało filmowanie „z ręki”, zabraniało stosowania wszelkich efektów optycznych i filtrów. W warstwie fabularnej zakazywało przedstawiania „powierzchownej akcji” (morderstw, użycia broni etc.), retrospekcji oraz innych przesunięć w czasie i przestrzeni, a także kręcenia filmów określonego gatunku. „Dogma” zobowiązywała reżysera do „wyzbycia się osobistego smaku i bycia artystą” oraz „unikania tworzenia dzieła, ponieważ (...) moment jest ważniejszy niż całość (...). Naczelnym zadaniem jest wydobywanie prawdy z bohaterów i ich otoczenia”. Zgodnie z tymi zasadami powstał film *Idiotci*, jedno z najbardziej kontrowersyjnych dzieł von Triera. Pomiędzy „trylogią” a *Idiotami*

von Trier nakręcił dwie serie *Królestwa*, łączącego w sobie cechy konwencjonalnych scen z życia szpitala z przesiąkniętym czarnym humorem i horrorem. W 1996 r. premierę miało *Przłamując fale*, uznawane przez wielu za najwybitniejsze dokonanie duńskiego reżysera. Film ten otrzymał Nagrodę Jury na MFF w Cannes i Felixa - Europejską Nagrodę Filmową dla najlepszego filmu w 1996 r. Trzy lata później von Trier rozpoczął prace nad musicaliem *Tańcząc w ciemnościach* z islandzką piosenkarką Björk i Catherine Deneuve w rolach głównych. Canneńskie jury tym razem przyznało dziełu Duńczyka najwyższe wyróżnienie - Złotą Palmę. Analogiczną nagrodę, za najlepsze aktorstwo, otrzymała również odtwórczyni roli głównej, Björk. Film podzielił publiczność. Jego zwolenników było równie wielu jak przeciwników. Jedni nazywali von Triera geniuszem, inni wielkim manipulatorem współczesnego kina. Głosy te nie zamilkły również po premierach *Dogville* i *Manderlay*, dwóch pierwszych części trylogii US&A.

Filmografia:

2011 – *Melancholia*
2009 – *Antychryst / Antichrist*
2006 – *Szef wszystkich szefów / Direktøren for det hele*
2005 – *Manderlay*
2003 – *Dogville*
2000 – *Tańcząc w ciemnościach / Dancer in the Dark*
1998 – *Idioci / Idioterne*
1997 – *Królestwo II / Riget II* (serial tv, także wersja kinowa)
1996 – *Przłamując fale / Breaking the Waves*
1994 – *Królestwo / Riget* (serial tv, także wersja kinowa)
1991 – *Europa / Zentropa*
1988 – *Epidemia / Epidemic*
1987 – *Medea* (tv)
1984 – *Element zbrodni / Forbrydelsens slemt*
1980 – *Nocturne* (etiuda filmowa)
1979 – *Menthe la bienheureuse*
1977 – *Orchidégartneren* (etiuda filmowa)

CHARLOTTE GAINSBOURG

Córka słynnego francuskiego piosenkarza Serge'a Gainsbourga i aktorki Jane Birkin. Zadebiutowała w kinie w wieku 12 lat, w *Paroles et musique* u boku Catherine Deneuve, a chwilę później, w wieku 15 lat, otrzymała swojego pierwszego Cezara - dla najbardziej obiecującej aktorki za rolę w *L'efrontee* Claude'a Millera.

Nad rozwojem jej kariery od samego początku czuwali rodzice. Już jako nastolatka razem z ojcem nagrała piosenkę "Lemon Incest", a także zagrała w filmie *Charlotte Forever*, który Serge Gainsbourg wyreżyserował. On także napisał materiał na jej debiutancką płytę towarzyszącą temu filmowi i tak też zatytułowaną. Z kolei na planie *Kung - fu master* Agnes Vardy, młoda Charlotte partnerowała swojej matce.

Od tamtej pory wystąpiła m.in. w *The little thief* Claude'a Millera (nominacja do Cezara) *Merci la vie* Bertrand'a Bliera, *Jane Eyre* Franco Zeffirelliego, *Love etc* Marion Vernoux, *La Buche* Daniele Thompson (drugi w jej karierze Cezar, tym razem za najlepszą rolę drugoplanową) *The Intruder* Davida Bailey. Gainsbourg regularnie występuje też w filmach reżyserowanych przez jej męża Yvana Attala, m.in. *My wife is an actress* i *Happily ever after*.

Stosunkowo późno jej talent dostrzeżono za oceanem. Jej amerykańskim debiutem było dopiero *21 gramów* Alejandro Gonzalesa Inarritu z 2003 roku, w którym zagrała obok Seana Penna, Naomi Watts, czy Benicia del Toro. Potem pojawiły się kolejne role – *Nazwij to snem* Michaela

Gondry'ego, czy *I'm Not There* Todda Haynesa.

Charlotte Gainsbourg nie rezygnuje również z kariery muzycznej. Jej piosenki pojawiły się na wielu ścieżkach muzycznych filmów i płytach innych zespołów. Jej ostatni album - "5:55" – ukazał się w 2006 a przy jego powstawaniu aktorka i piosenkarka pracowała m.in. z duetem Air, Jarvisem Cockerem i słynnym producentem Nigelem Godrichem.

PRODUCENT O FILMIE

„Nimfomanka”, najnowszy film Larsa von Triera, będzie dystrybuowany w dwóch częściach (I i II) oraz dwóch wersjach (jedna trwająca w sumie 4 godziny i druga mająca 5 i pół godziny).

Od 25 grudnia rozpocznie się na świecie dystrybucja dwóch części wersji czterogodzinnej. Dłuższa będzie do zobaczenia mniej więcej 4 miesiące później. W niektórych krajach udostępnione zostaną widzom od razu dwie części filmu, w innych trafią na ekrany w odstępie kilku tygodni.

W każdym kraju obowiązują inne regulacje dotyczące tego, co można pokazywać w kinach i by umożliwić spójność w strategiach promocyjnych dystrybutorów z różnych państw to właśnie wersja 4 godzinna będzie tą, która trafi na ekrany pierwsza. Jednak nawet w niej będą niewielkie różnice w poszczególnych krajach.

Podobnie jak było w przypadku „Antychrysta” Lars von Trier osobiście wydał zgodę na zmiany w montażu i zaaprobował różne wersje filmu. Technicznie zmiany w skróconej wersji filmu ograniczają się do wycięcia fragmentów ze zbliżeniami genitaliów. W porozumieniu z Larsem i udziałowcami produkcji montażyści skrócili także czas trwania „Nimfomanki” do czterech godzin.

5 i pół godzinna wersja filmu, również podzielona na dwie części, powinna zostać skończona w 2014 roku. Będzie dystrybuowana w krajach, których prawo na to pozwala.

Od kiedy tylko projekt „Nimfomanka” został ogłoszony światu było oczywiste, że film będzie miał różne wersje, które umożliwią możliwie najszerzą jego dystrybucję, ułatwią znalezienie środków finansowych na jego produkcję, a także zagwarantują Larsowi von Trierowi maksymalną artystyczną wolność.

Louise Vesth, producentka
Listopad 2013